

Zápas o příští generaci

Danny Felsteiner

Jen několik hodin po tom, co jsme moje snoubenka (24-letá hudebnice z Holandska) a já (29-letý hudebník a spisovatel z Izraele) přijeli do Izraele na letní dovolenou, vypukla v Libanonu válka. Zpočátku se jí nikdo neodvažoval nazvat pravým jménem; sdělovací prostředky jí vykreslovaly jako rychlou vojenskou operaci za účelem záchrany unesených vojáků při uštědření hořké lekce Hizbaláhu. Každý se všeobecnou solidarností souhlasil, že důvod je ušlechtilý a

zavazující k odvetě. Balkóny, auta a trička byly samá izraelská vlajka, politici na levici i pravici si půjčovali lžičky, aby si zamíchali svůj odpolední čaj a sprejeři počmárali zdi nadšenými hesly: „Izrael, do toho!“ nebo „IDF vyhraje!“

Jenže, i když se operace rozvíjela a moji přátelé dostávali naléhavé povolávací rozkazy, a i když katúše Hizbaláhu přšely okolo domu mých panicky vyděšených rodičů v Haifě, moji mysl zaměstnával jiný problém, vnitřní, který se měl brzy uskutečnit: moje snoubenka a já jsme se jako dobrovolníci přihlásili na letní tábor ve východním Jeruzalémě, abychom učili palestinské děti hudbě. Do začátku tábora zbývaly dva týdny.

Můžete se ptát, proč o tom mluvím jako o problému. Tedy v krátkosti. Jsem izraelský Žid. Vyrostl jsem ve společnosti, která skrytě považuje Palestince za podřadné a otevřeně na ně ve sdělovacích prostředcích a vzdělávacím systému pohlíží jako na nepřátele. Co si z historie Izraele v souvislosti s Araby zhruba pamatují ze střední školy jsou především první střety s udatnými sionistickými pionýry, které přešly ve válečné konflikty se sousedními arabskými zeměmi (ze kterých, což se zdůrazňuje, vyšel Izrael vždy vítězně; odtud onen komplex nadřazenosti) a vyústily v odhodlanou první intifádu.

Na střední škole mi bylo jako podtext vštípeno, že očerňovaným Arabům se nedá věřit, a i když jsem se vždycky považoval za umírněného humanistu, realita Blízkého východu mě vůči nim vybavila hluboce zakořeněným antagonismem, skrytým, zapíraným, ale zažraným až do hloubi duše. Posledních 15 let tuhle zaujatost dále posilovalo: Irák rozesel po Izraeli několik střel Scud, palestinský průmysl sebevražděných atentátníků bují, Hizbaláh na severu vraždí naše vojáky (ztratil jsem tam jednoho z nejlepších přátel z dětství), rozpoutala se druhá intifáda, Al-Kajda ukázala svou životaschopnost ve světovém měřítku a Irán, zdá se, si stále představuje Izrael jako zemi zpuštěnou atomovými zbraněmi. Arabové jsou jasně odhodláni nás prostě zničit. Třeba mě obviňte ze zveličování a nejnepného vtípkování – dobře, přiznávám – ale takový je obecný dojem a účinek, který člověk získá, když stráví svá nejlepší léta v této vražedné oblasti.

• Obsah

- zápas o příští generaci ...1945
- skrytá tvář globalizace (pohled z Argentiny) ...1950
- jak opustit Irák se ctí ...1958
- skrytá síla tmy ...1961
- Joes' Cell - fyzika ...1964
- dramatické změny klimatu ...1974
- žádné fluoridy dětem ...1977
- léčebné meditace a bioenergie ...1978
- zanikneme, nebo se zrodíme? ...2000
- Vánoce v Paříži ...2005

Grafika na titulní straně: Miro Kunovský